

Brief uit Frankrijk

In de afgelopen maanden traden bij de ontwikkeling van de toestand in Frankrijk vooral 3 punten in het bijzonder op de voorgrond. Dat zijn:

1. De arbeidersklasse komt weer op het toneel. Begin September hebben de massa's te Nantes bij een demonstratie van de C.G.T. (het grote vakverbond), die de ontevredenheid langs deze weg trachtte te kanaliseren, luxe-zaken, zoals cabarets, bars, luxe-hotels vernield en geplunderd. De politie, half sympathiserend volgens sommigen (er was alleen plaatselijke politie), wordt nu door den bestuurder van het departement van zachtmoedigheid beschuldigd. Een staking met gekruiste armen en een „go-slow-actie“ (werk zo langzaam mogelijk) volgde deze demonstratie gedurende verschillende dagen. Als enige oorzaak geldt hier: de voedselvoorziening.

In verschillende departementen komen talrijke demonstraties voor, waarvan men te Parijs niets weet. De spanning stijgt, de doffe woede neemt toe. Een leider van een kleinere vakvereniging kwam van een reis in de Zuidelijke departementen terug en zei me woordelijk, dat „de gemoederen overal verhit zijn“ en dat dit „gevaarlijk“ is. In Valence hadden de leiders der vakverenigingen de departementsregering doen weten, dat ze iedere verantwoordelijkheid afweten, indien de politie bij een door hen aangekondigde demonstratie aanwezig zou zijn. En ze konden ook niet van de demonstratie afzien, omdat hun aanhangers hun anders „de hielen zouden laten zien“.

We zouden nog vde van dergelijke feiten kunnen aanhalen. Ze beginnen nu ook in de pers door te dringen. Het zijn feiten, die er op wijzen dat de arbeidersklasse weer op het toneel komt. Het is de rijping van een sociale crisis. De anti-stalinistische stroming wint aan vorm en kracht. Iedere dag draagt tot ontmaskering der

(Vervolg van pagina 7)

kameraden ervaren, dat er „tragische vergissingen“ bij de bevrijding door het Rode Leger hebben plaats gevonden. M. a. w. dat de arbeiders van Berlijn toen ze de bevrijders wilden begroeten, behandeld werden als fascistische behoorden neergeschoten te worden. Hoe kon dat ook anders als de Russische soldaten onder de dagelijkse invloed stonden van de haatpropaganda van Ilja Ehrenburg c.s., die alle Duitsers als fascistische afschilderden. Wij hebben zulke „tragische vergissingen“ zien aankomen toen wij tijdens de oorlog de stem van de Moskou omroeper hoorden, die aan de Nederlandse patriotten vroeg: Heb je al je taak vervuld? Heb je al een Duitser vermoord?

Het is niet bij deze tragische vergissingen gebleven. De bevolking, ook de arbeiders, werd als onderworpen behandeld, met alle gevolgen van dien.

Er ligt nu reeds lange tijd een politieke druk op de massa, waarbij iedereen op zijn woorden moet passen. Als je niet op je hoede bent, kunnen de gevolgen dodelijk zijn. In zulk een atmosfeer kan men geen meerderheid winnen voor het vrijwillig aanvaarden van dit soort democratie. Misschien waren de verkiezingen ook de laatste kans om de afkeer er van te demonstrenen. Wat in het geheel nog niet wil zeggen, dat men ze moet beschouwen als een uitspraak vóór de Westerse democratie.

vakorganisatie's bij en in de hogere regionen maakt men zich er ongerust over. Zie bijv. de kranten „Le Combat“, „Le Figaro“, „L'Humanité“..... Stakingen zijn te verwachten. Ze naderen meer en meer en ze zullen hevig zijn. Men zal weer naar de „wilde staking“ grijpen en ze zullen in ieder geval tegen de C.G.T. gericht zijn. De massa's, die nu nog de sociaal-democratische en stalinistische voorvechters van het staatskapitalisme steunen, dreigen steeds meer aan hun invloed en hun controle te ontsnappen.

2. Het verloop van de congressen. Een golf van congressen. Van de anarchisten trotskisten..... af tot de P.R.L. (ultra-conservatief, maar niet fascistisch, zoals men wel eens zegt). Over het congres der anarchisten spreken wt nu niet, omdat dit op het ogenblik juist wordt gehouden. Laat ons alleen zeggen, dat de anarchisten steeds meer invloed krijgen. Hun blad „Le Libertaire“ heeft een oplage van 80.000 tot 100.000 ex. Zo'n verspreiding heeft ze nog niet gehad, behalve misschien in 1923 en 1924. Onder hen zijn er velen, die nu ook willen breken met de vervelende, voortdurende herhaling van de dikwijls herkauwde gezegden uit het verleden.

Het congres van de Trotskisten heeft doen zien, dat de tegenstellingen binnen die partij zich verscherpt hebben. De oude leiding, die bij de opvattingen van Trotsky zwoer, had trijd te voeren tegen een rechte stroming, die een nauwere samenwerking met de stalinisten en de sociaal-democratie voorstond en tegen een linkse stroming

Hebt U reeds Uw abonnement op ons weekblad betaald? Zo niet, doe het dan dadelijk; U helpt ons er mee.

die Rusland niet onvoorwaardelijk wenste te verdedigen. Ondertussen heeft het oude Trotskistische standpunt op alle fronten schipbreuk geleden. Het Russische stalinisme, dat de vuurproef van een oorlog niet zou kunnen doorstaan, is zegevierend uit de strijd gekomen en de „onvermijdelijke val van het Stalinisme“ die het resultaat van de oorlog zou zijn, bleef uit. En zo bleef ook de onvermijdelijke wereldrevolutie uit.

Ondanks de zekerheid van een Russische nederlaag in de oorlog, volgens Trotskistische opvatting, moest Rusland in de oorlog vooral in Frankrijk echter verdedigd worden. Wat praktisch in Frankrijk tot een ondersteuning van de bondgenoten van Rusland leidde. Het was een van de elementen, die de Franse Trotskistische partij ontwrichtte.

In de leiding der partij heeft nu een opschuiving naar rechts plaats gehad. De rechtervleugel levert de meeste sprekers en schrijvers in die partij op en men ijvert voor een „arbeiders en boeren-regering“ en hier wordt bijv. betreurd, dat de partij destijds niet heeft deelgenomen aan het „Volksfront“. De linkervleugel, ver in de minderheid, wenst onvoorwaardelijk te breken met Rusland, waarbij vooral Guerin, die voor 1½ jaar weigerde met iemand te discussieren, die niet op het standpunt van verdediging van Rusland stond, een grote mond heeft. Hij heeft dus wel wat geleerd in die tijd.

Bij de sociaal-democraten heeft de oude leiding plaats moeten maken voor een nieuw bestuur van meer verschillende samenstelling. De politiek van Blum werd door 70% van de afgevaardigden afgekeurd: een feit, dat nog zonder voorbeeld in de geschiedenis van de Franse partij is.

De meer linkse leiding, samengesteld uit verschillende stromingen, zonder zelfvertrouwen, verdeeld ten opzichte van de houding die tegenover de Stalinisten ingenomen moet worden, wordt geheel en

in beslag genomen door de moeilijkheid, zich van de bureaucratische posten meester te maken. De ene leidende oligarchie (een kliek, die zichzelf aanvult) is gedeeltelijk vervangen door een andere: de politiek blijft, afgezien van ondergeschikte verschillen, in de grote lijn hetzelfde.

Tenslotte vermelden we nog, dat het vormen van een arbeiderspartij met de Christen-socialisten, de U.D.S.R. (ex-socialisten, nieuw-socialisten) en andere groeperingen door de afgevaardigden uit het land van de hand gewezen is. De crisis in de sociaal-democratische partij gaat niet dieper dan in die van de andere partijen in Frankrijk. Overal wordt de ene leidersgroep door de andere afgevoerd. De sociaal-democratische partij blijft een overheersend element in de binnenlandse politiek en staat niet aan de vooravond van zijn liquidatie. Ze is nu zelfs overgegaan tot een aanval op de stalinistische leiding van de C.G.T.

3. De inzetende inflatie. De prijzen stijgen iedere week. En juist de staat geeft hier het voorbeeld, hoewel deze bij de particulieren er voortdurend op aandringt, de prijzen te verlagen. De onlangs vertregen loonsverhogingen zijn reeds lang te niet gedaan en de toestand wordt opnieuw onhoudbaar. Over de productie spreekt men veel. Maar het zijn verbeteringen op papier: aan de jammerlijke toestand van de fabrieksinstallatie wordt niets gedaan. Dit kan geen jaren duren. De sociale crisis vindt haar voedsel. Maar dit hoeft niet tot de vorming van nieuwe revolutionairen opvattingen bij de massa's te leiden. „Een redder“ moet hier uitkomst brengen, hetzij van de kant van Rusland of van de Verenigde Staten van Amerika.

Geen illusie's. Men moet zich geen illusie's maken: we zijn niet aan een werkelijk revolutionaire crisis toe. Het staatsapparaat is ziek en in ontbinding. En grote strijd ligt in de toekomst. Maar voor het bewustzijn van de massa's ligt de strijd niet tegen de staat als zodanig, doch slechts tegen „slechte staatsbestuurders“. Daarom zullen we in deze strijd naast veel nieuwe en hoopvolle elementen tegelijk ook veel achterlijks en ouds terugvinden.

OVER HET MAANDBLAD

De laatste tijd werd ons door enige lezers van ons maandblad gevraagd, waarom dit niet meer verscheen.

We maken daarom nogmaals bekend, dat de uitgave van ons maandblad door alle omstandigheden werd belemmerd en verhinderd, maar dat het zeker t.z.t. weer zal verschijnen. Dat zal dan door ons worden bekend gemaakt.

We verzoeken daarom momenteel geen geld te storten voor ons maandblad. Diegenen, die ons reeds iets vooruit betaalden, kunnen er zeker van zijn, dat zij bij verschijning direct het nummer toegezonden krijgen.

De Administratie

Wij blijven aandringen met ons verzoek: Steunt „Spartacus“.

16 November 1946

Prijs 15 cent

6e Jaargang - No. 46

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Alle gelden naar Uitgeverij „De Vlam“
postgiro 168797 te Amsterdam

Politieke Confrontatie

I
De strijd, die in Indonesië wordt gevoerd tussen de officiële regering en de linkse arbeidersbeweging heeft bij velen de vraag doen rijzen, in hoeverre de leider der regering, Sjahrir, in de loop van het afgelopen jaar zijn politieke opvattingen, vooral onder buitenlandse druk heeft moeten wijzigen. Hierbij wordt meestal gedacht aan Sjahrir's opvattingen ten aanzien van de nationalisatie der bedrijven en de veelzeggende en vooral veelbelovende beloften aan het buitenlands kapitaal.

Toch is de mening als zou Sjahrir, en als we over hem spreken wordt hij in het vervolg beschouwd als vertegenwoordiger van de thans regerende groep - van politiek inzicht zijn veranderd, onjuist. Dit blijkt uit een door hem geschreven brochure, verschenen in October 1945. Dit valt dus vóór de tijd, dat hij de formatie en de leiding van het nieuwe kabinet op zich nam.

Dit geschrift - „Onze Strijd“ - draagt, evenals de meeste in tijden van openlijke revolutionaire botsingen geschreven werkjes of brochures, niet zo zeer het karakter van diepgaande analyse, als wel van programmatische uiteenzettingen. De beschouwingen van Sjahrir beslaan slechts 22 bladzijden van bescheiden formaat, terwijl het gehele boekje niet minder dan 14 hoofdstukken telt. Dat wil zeggen, dat de schrijver aan elk der vraagstukken slechts gemiddeld 1½ bladzijde kon besteden.

Ondanks de uiterst beperkte omvang is de betekenis van dit geschrift daarentegen zeer groot. Met een brede kijk beschouwt de schrijver de positie van Indonesië binnen het raam van de hedendaagse wereld en leidt daaruit de naar zijn mening in te nemen standpunten van de nationalistische beweging af. Bij het lezen van deze brochure kan men zich - ondanks alle voorbehoud van critiek - toch niet aan de indruk onttrekken, dat hier - al is de auteur nog betrekkelijk jong, 37 jaar - in politicus van groot formaat aan het woord is.

Ondanks het feit, dat het revolutiege-

schrift „Onze Strijd“ reeds een jaar lang in ons bezit is, zijn wij tot op heden er nog niet toe kunnen komen, het aan een systematische bespreking te onderwerpen. Een kritische beschouwing immers zou ons dwingen tot zeer uitvoerige uiteenzettingen. Sjahrir's opvattingen zijn n.l. niet alleen typerend voor de Indonesische nationalist, maar voor de leidersdemocratie van de gehele wereld. Het is bekend hoe, ondanks alle buitelingen voor „de“ democratie gemaakt, deze stroming in werkelijkheid een zeer straf georganiseerde economie bepleit. De bespreking van Sjahrir's brochure zou zeker passen bij de beantwoording van de vraag hoe de „totaliteitsdrang“ bij deze groepen een uitvloeisel is van de hedendaagse maatschappelijke ontwikkeling.

De artikelen in de voorgaande nummers van Spartacus zijn echter aanleiding, ons toch aan een bespreking van bovengenoemd geschrift te zetten. Na de beschouwingen over de plaats gehad hebbende conflicten en politiek-economische ontwikkeling is het wenselijk na te gaan, niet alleen hoe Sjahrir zelf gedwongen was zo te handelen, maar ook, hoe hij, vóór dat hij een zo belangrijke positie innam, deze ontwikkeling bewust heeft gewild en ervoor heeft gevochten.

Na een inleiding over „Onze Strijd“ behandelt Sjahrir in een eerste hoofdstuk: „De situatie na afloop van de tweede wereldoorlog.“ Hij schetst hierin, dat na de oorlog de kapitalistische wereld zich heeft verzwakt, en - zo gaat hij verder - „het is nog onzeker, hoe zij zich voldoende zal kunnen herstellen om weer haar vroegere krachtige positie in te nemen. De economische ineenstorting in het grootste deel van de wereld uit zich in verwarring en scherpe politieke tegenstellingen. De druk van de zijde der arbeiders om de ka-

pitalistische maatschappij-structuur in een socialistische te veranderen wordt hoe langer hoe groter.“

Aan de andere kan - zo zegt hij - zoeken diegenen, die zich in het nauw gedreven voelen, naar allerlei wegen om hun positie te versterken „met het doel het kapitalistisch-imperialistisch systeem te verbeteren“. Er zal nu een periode komen van strijd tussen dit „nieuwe kapitalisme“ en socialisme (waarbij Sjahrir meent, dat het politieke systeem van Sovjet-Rusland gebaseerd is op de beginselen van een socialistische economie). „Wij zullen een voortdurende politieke crisis meemaken, wellicht voerende naar verdere economische depressies met de daarmee samenhangende mogelijkheden van tijdelijke botsingen - misschien ook naar een wereldoorlog.“ Aldus Sjahrir, nauwelijks twee maanden, nadat de oorlog was beëindigd en Prof. Romein zijn „instructieve artikelen in „Het Parool“ schreef, waarin hij de waarschijnlijkheid van een nieuwe oorlog bestreed.

Na deze algemene beschouwing zet Sjahrir uiteen, hoe de positie van Indonesië zal zijn onder de huidige omstandigheden. Doordat Indonesië in de invloedssfeer ligt van het Engels-Amerikaans-kapitalisme en imperialisme, zal het lot van dit land ten nauwste hiermede verbonden zijn. Sjahrir ziet in de tegenstellingen tussen beide landen voor het Indonesische eilandrijk mogelijkheden „om een nieuwe positie te verwerven in overeenstemming met de politieke machtswensen van de reus Amerika in de Pacific. Doch aan de andere kant bepalen deze feiten ook de grenzen van die mogelijkheden, zolang de wereldconstellatie nog een kapitalistisch en imperialistisch karakter draagt. Tot zolang vertoeven wij in en worden wij omringd door een Amerikaans-Engelse imperialistisch-kapitalistische sfeer en hoe wij ons ook zullen inspannen, op zichzelf zullen onze krachten niet toereikend zijn om die wereld ineen te doen storten en zo een volledige vrijheid te bereiken. Daarom is het lot van Indonesië méér nog dan van welk ander land ook, afhankelijk van de internationale toestand en ontwikkelingsgang en méér nog dan voor welk ander volk ter wereld ook, is het voor ons noodzakelijk om de grondslagen van de menselijke samenleving te veranderen, waarvoor wij het kapitalisme en imperialisme

Uit de inhoud:

1. Deportaties
2. Als destijds - het derde front
3. Dapper zijn omdat het goed is
4. Proteststaking in Zeeland

van deze wereld kunnen laten verdwijnen. Zolang dat nog niet is geschied, zal onze nationale strijd voor ons geen volledig bevredigend resultaat kunnen opleveren en zal de verkregen vrijheid, wanneer wij die op de Nederlanders hebben weten te verwerven, slechts gelijk blijven aan die van andere kleine mogendheden, die onder invloed staan van kapitalistische landen, dat wil dus zeggen, een vrijheid in naam alleen.

De consequentie uit deze zienswijze wordt door Sjahrir op een andere plaats in zijn geschrift getrokken. Als het immers inderdaad zo is, dat Indonesië in een Amerikaans-Engelse sfeer ligt en deze de positie bepaalt, is een conflict met die landen uitgesloten. Scherp valt Sjahrir diegenen aan, die deze beginselen uit het oog verliezen. „Aangezien zij deze waarheid niet beseffen en er geen rekening mee houden, treden velen onzer op alsof zij deze buitenlandse interventie willen uitlokken. Een dergelijke handelwijze is natuurlijk geheel in strijd met elke krijgskunde, die er juist op gericht moet zijn, de vijand zo zwak mogelijk te laten en te voorkomen, dat hij zich door het verkrijgen van steun van bondgenoten zou kunnen versterken. Een dergelijke handelwijze kan alleen begrepen worden vanuit de zelfvernietigingsmentaliteit, die deze mensen beheerst.

Voortdurend moeten wij waken tegen het gevaar, om nogmaals het slachtoffer te worden van het Japanse opvoedings- en propaganda-systeem.

Terwijl Sjahrir aan de ene kant de zelfvernietigingsmentaliteit van „velen” bestrijdt, schrijft hij echter in zijn hoofdstukje „Revolutie en Regering” - „Zolang wij leven in een kapitalistische wereld, zijn wij gedwongen ervoor te waken, dat wij niet in vijandschap met die kapitalistische wereld geraken; dit brengt mee, dat wij ons land zoveel mogelijk moeten openstellen als arbeidsterrein; echter op voorwaarde, dat het welzijn van het volk daardoor niet wordt aangetast.”

Met bovenstaande citaten, die wij zo uitvoerig mogelijk hebben gebracht, wilden wij onze lezers een indruk geven, hoe Sjahrir over de positie van Indonesië denkt. Zijn beloften aan het buitenlands kapitaal, kort geleden gedaan - hij belooft immers „prachtige winsten” - komen niet voort uit de druk, die de Nederlanders op hem hebben uitgeoefend of uit de voortdurende aanvoer van troepen. Dat het buitenlandse kapitaal in Indonesië 'n winstgevend arbeidsterrein zou vinden, stond voor hem reeds in October 1945 vast, dus het zij nogmaals gezegd, vóór de tijd, dat hij de formatie en de leiding van het kabinet op zich nam.

Evenzeer moeten deze opvattingen gemeengoed zijn geweest - al zij het misschien niet zo consequent doorgedacht - bij de andere leden van het kabinet en bij Soekarno. Zij allen hadden immers reeds voor de samenwerking kennis kunnen nemen van Sjahrir's opvattingen, zoals in de brochure neergelegd. Natuurlijk sluit dit

de Nederlandse voorstellen en drukmiddelen moet worden gereageerd, niet uit. Maar deze verschillen, die in het kabinet ongetwijfeld bestaan, komen niet alleen voort uit persoonlijke tegenstellingen. Veel meer zijn zij de uitdrukking van de krachten, die in de bevolking zelf leven en waarmee de regeerders - willen zij niet di-

ARBEIDERS- JEUGD

Er heerst onder veel jongeren een gerechtvaardigde ontevredenheid, over het werk en de rol van de verschillende jeugdbewegingen. Dat is begrijpelijk. In het algemeen beantwoorden de bestaande jeugdorganisaties niet aan het doel de arbeidersjeugd voor te bereiden, voor de plaats die zij straks in de maatschappij zal innemen. Zij beantwoorden niet aan de taak de jeugd voor te bereiden op de komende veranderingen. En voor zover zij zich met dit vraagstuk bezig houden, kan het de arbeidersjeugd weinig bekoren, omdat het dan bestraft de jeugd in te schakelen in het nationale en dus kapitalistische front. In te schakelen in een organisme dat niet bevrijding, niet zelfstandigheid, maar gebondenheid en onderworpenheid aan een centraal gezag van bovenaf beoogt.

Wij spraken over de noodzakelijke veranderingen in de maatschappelijke verhoudingen. Dat zij zullen veranderen staat vast, maar evenzeer staat vast, dat het 'n taak is van de mensen. Hoe die taak vericht zal worden is een vraagstuk, waarvoor de arbeiders van alle landen en dus ook de arbeidersjeugd worden gesteld.

Dit te onderzoeken ligt ook op de weg van de arbeidersjeugd-beweging. Dit wetende heeft een groep jongeren het initiatief genomen, om op Zondag 15 December a.s. een Jongeren-Conferentie te beleggen.

Hiermede nodigen wij, initiatiefnemers, jullie uit tot het bijwonen van deze jongeren conferentie.

Hoe meer jongeren, die het met het bovenstaande eens zijn, hoe beter. De toegang tot deze conferentie is gratis. Nadere berichten volgen nog!

Het voorlopige bestuur.

De taak van de Vakbonden

In het Parool van 9 November j.l. lezen we:

„Een der leiders van de arbeidersbeweging in de Britse zone. Pliedt zeide, niet te kunnen zeggen hoe lang de Duitse vakbonden in staat zouden zijn een openlijke revolutie van de arbeiders tegen te houden, indien de voedselsituatie achteruit blijft gaan.”

rect worden weggevaagd - moeten rekening houden. Zowel boeren als arbeiders immers weten maar al te zeer, dat een openstellen van Indonesië voor het kapitaal als „arbeidsterrein”, „al mag het wel zijn niet worden aangetast”, altijd gaat ten koste van hen.

Vandaar de oppositie en het breken van het verzet in, wat de pers zeer bewust noemt, de „binnenlanden”. Vandaar ook de eis van arbeiders en boeren voor „100% onafhankelijkheid”. Zowel Sjahrir als de andere regeerders weten echter dat openstelling van „arbeidsterrein” en dat nog wel binnen de „Engels-Amerikaanse kapitalistisch-imperialistische sfeer tegelijk betekent „bescherming” van dit „arbeidsterrein” en uitschakeling van alle politieke krachten, die zich tegen exploitatie en exploratie van dit arbeidsterrein op kapitalistische grondslag verzetten. Maar juist, omdat het hun bekend is, weten de Sjahrirs ook, - de smalle basis, waarop zij regeren gegeven, - dat hulp van de Geallieerden bij het onderdrukken van deze bewegingen niet tot de onmogelijkheden behoort.

Dat Indonesië voor het buitenlandse kapitaal zou moeten worden opengesteld en dat dit politieke gevolgen zou hebben, stond voor de Indonesische intelligentsia reeds bij voorbaat vast. Wat zij hoopten was echter, dat de ondergrondse strijd tussen Amerika en Engeland gevoerd, zodanig zou verlopen, dat Indonesië als zelfstandige macht - al zij het met een beperkte vrijheid, dus zoals als tweede rangsmogendheid - te voorschijn zou komen. Hun hoop is echter niet in vervulling gegaan. Uit het verdere verloop der politieke ontwikkeling is komen vast te staan, dat Nederland als koloniale mogendheid - al zij het met meer aanzienlijke beperkingen - voorlopig mag verder bestaan. Sjahrir meende een rol te kunnen spelen in de tegenstellingen tussen de twee grote geallieerde machten. Hij meende te kunnen schuiven, maar werd geschoven.

Ondanks dat, kan echter niet worden gesproken van een nederlaag, die Sjahrir zou hebben geleden tegenover de Indonesische bevolking. Zijn verwachtingen, dat het buitenlandse kapitaal Indonesië zou exploiteren - al zij het niet geheel op de wijze, zoals hij zich dat voorstelde - hebben zich bewaarheid. Sjahrir is nooit de mening toegedaan geweest, dat een sociale revolutie in Indonesië zo krachtig zou zijn, dat zij de krachten van het imperialisme zou kunnen weerstaan.

Zeer terecht merkt hij op: „Subjectief gesproken is het logisch, dat de sociale inslag in onze revolutie steeds sterker en dieper zal worden, maar objectief gezien zijn de kansen op verdere ontwikkeling in die richting geheel afhankelijk van de in de overige wereld plaatsgrijpende wijzigingen.”

Over Sjahrir's opvattingen omtrent het karakter van de Indonesische revolutie en hoe deze opvattingen in een richtingsnoet zijn geweest in zijn ministeriele loopbaan, willen wij in een volgend artikel schrijven.

DEPORTATIES

Met grote koppen is in de dagbladen de aandacht gevestigd op de deportaties van technici en vakarbeiders uit de Oostelijke zone van Duitsland naar Rusland. De Engelsen en Amerikanen tonen zich zeer verontwaardigd, maar de Russen beweren, dat er niets bijzonders gebeurt: Zij doen hetzelfde als hun „bondgenoten”. In ieder geval staat de deportatie van de Zeiss-fabrieken te Jena met 20.000 arbeiders plus 40.000 gezinsleden op het programma. En duizenden anderen moeten ook gaan medewerken aan de Russische opbouw. De ingenieurs en arbeiders zullen naar gelang van hun bekwaamheid behandeld worden als de Russen.

Dit is in het kort de inhoud van de persberichten. Reeds eerder hebben wij gewezen op het feit, dat een groot aantal Duitse geleerden in Amerika werkzaam zijn in de laboratoria, waar oude vernietigingswapens gefabriceerd en nieuwe uitgedacht worden.

Niet minder dan 500 Duitse V-1 en V-2 specialisten zijn onlangs in Zuid-Frankrijk aangekomen om daar aan proefnemingen mee te werken.

Enzovoort, enzovoort. De burgerlijke pers besteedt veel aandacht aan dit probleem. En niet zonder reden! Immers, het gaat hier om grote belangen. Alle grote mogendheden, Amerika en Rusland vooraan, werken koortsachtig om in de bewapeningwedloop vooral niet achter te raken. Millarden worden uitgegeven om de proefnemingen en de fabricage van „modern” moordtuig te bekostigen. Achterstand betekent ondergang. Alle krachten worden ingespannen.

Wij herinneren ons de wegvoering van miljoenen arbeiders naar Hitler-Duitsland, die werden „ingezet” om de oorlog te winnen. Wat thans gebeurt, is in principe hetzelfde. Ook al gebeurt het in een tijd, dat „de wapenen rusten.”

Wij herinneren ons ook nog de beloften, volgens welke de nazi-misdadigers gestraft zouden worden. Niemand kan ontkennen, dat hierbij de „geleerden”, die de mensheid „verrijkten” met de meest barbaarse vernietigingswerktuigen, die niet schroomde om hun vindingen te beproeven op Joden, die ter uitroeiing in de concentratiekampen waren bijeengegreden, toch zeker inbegrepen waren. Thans worden zij gebruikt om de „democratieën” te helpen. Aangezien zij, volgens een Russische mededeling, naar hun bekwaamheid behandeld zullen worden, zullen zij ongetwijfeld (en niet alleen in Rusland) een gunstige positie krijgen, oneindig veel beter dan de „eigen” arbeiders. Wij weten immers, dat de geleerden” en „ingenieurs” onder het kapitalisme (of dit nu Amerikaans, Frans of Russisch is) hoger geaxeerd worden dan de „gewone” arbeiders.

De laatsten zullen vermoedelijk nog iets lechter behandeld worden dan hun Rus-

sische klassegenoten, hetgeen betekent, dat een groot deel van ellende zal omkomen.

De „Nationale Rotterdamse Courant” van 2 Nov. j.l. bevatte het bericht, dat in Rusland de eerstvolgende jaren per maand honderd fabrieken gebouwd zullen worden! Het is begrijpelijk, dat Stalin wel gedwongen wordt om voor dit grote plan arbeidskrachten te importeren, zoals hij het reeds met de machinerieën deed. Rusland zou volgens Churchill 200 divisies in Europa langs het „stalen gordijn” geleerd hebben. Ook al is dit aantal overdreven, toch is het duidelijk, dat een groot deel van de arbeiders in uniform gestoken zijn en dus voor de productie uitvalen.

Overal ter wereld wordt de productie ten koste van alles, en vooral ten koste van 't levenspeil der massa, opgevoerd. Overal gaan de prijzen omhoog, worden de levensmiddelen schaars, dalen de lonen of blijven zij „gelijk”, hetgeen bij de verhoogde prijzen een feitelijke daling betekent. Overal wordt koortsachtig gewerkt aan de voorbereiding tot de derde wereldoorlog. Daarbij schroomt men niet, om „oorlogsmisdadigers” te gebruiken voor de eigen misdadige plannen. Daarbij deinst men er niet voor terug om dezelfde barbaarse middelen te gebruiken als de zo verfoeide nazi's deden.

De feiten zijn duidelijk. Iedere dag wordt het als het ware door het gebeuren zelf de mensen voorgehouden: We stormen aan op de derde wereldoorlog! Voorstel-

Steunpunten van het Westen

Onder de „korte berichten” in de „Nationale Rotterdamse Courant” troffen we in het nummer van 12 October j.l. een bericht aan, dat een zeer duidelijk licht werpt op de voorbereidingen tot de derde wereldoorlog, die door de Verenigde Staten worden getroffen. Het luidt: „De Amerikaanse marine-staf in Italië heeft de Italiaanse marine-autoriteiten verzocht tijdelijk een gedeelte van Napels af te staan als basis voor de Amerikaanse vloot in de Middellandse Zee.”

Wij zijn de laatste tijd zo zeer gewend aan het bestaan van de Amerikaans-Russische tegenstelling, dat wij het toch wel zeer veel-zeggende van dergelijke berichten dikwijls niet onderkennen. Want het is toch iets hoogst merkwaardigs, dat een aanzienlijk deel van de „machtige” Amerikaanse vloot thans in het Oostelijk deel van de Middellandse Zee verblijft en zichtbaar, volgens bovengenoemd bericht, deze gehele zee onder haar „bescherming” neemt. Duidelijk blijkt weer eens, dat er van „Nationale vrijheid” of „onafhankelijkheid” of hoe men dat wil noemen, niets meer over is. De wereld is verdeeld in twee „blokken”, die ieder een enorm gebied en vele „nationale staten” omvatten. Van een politiek der kleine naties, die tegen de belangen van beide grote groepen indruist, kan geen sprake zijn. De vredesconferentie werd voorafgegaan en zal gevolgd worden door een bijeenkomst van de vertegenwoordigers der „grote vier”. Zij zelf had niets anders te doen dan, zoals Molotov het uitgedrukt schijnt te hebben, de reeds door de groten opgemaakte tractaten te stempelen.

Deze demonstratie van de Amerikaanse macht valt samen met het heropende offensief en contra-offen-

len van Molotov en Amerika om tot beperking van wapenering te komen zijn of een poging om de mensen te verblinden of een poging om tot een soort adem-pauze te komen, waarin de productie op peil kan worden gebracht. De tegenstellingen tussen de kapitalistische machts-groeperingen zijn te fel dan dat zij door onderlinge afspraken zouden kunnen worden verzacht.

Slechts de revolutionaire strijd van het proletariaat kan het onheil voorkomen. Wij zien echter over de gehele wereld een moedeloosheid, een actieloosheid, een onderwerping aan wat een noodlot schijnt. De arbeiders van de „Zeiss-Werke” hebben een telegram aan Stalin gestuurd, waarin zij wezen op het „socialistisch” karakter van hun bedrijf en aanboden om zoveel over te werken, dat zij de bouw van een dergelijke optische instrumenten-fabriek in Rusland mogelijk maakten, als zij maar niet gedeporteerd zouden worden. Een dergelijk voorbeeld toont duidelijk aan, hoezeer het Duitse proletariaat verwijderd is van de strijdgeest, die het na de eerste wereldoorlog beheerste. Het is de gevolgen van de fascistische onderdrukking nog niet te boven. En ook nu leeft het onder de dictatuur van bezetters. Toch groeit het nog zwakke verzet. Bovendien het moet groeien, want de honger en de ellende dwingen de arbeiders om te strijden. Het is thans vechten of ondergaan. Het proletariaat moet tot actie komen, wil de grote vernietiging niet over ons komen. En dit weten dwingt ons tot een voortdurende studie van de maatschappij, tot een voortdurende propaganda, tot een voortdurende waarschuwing.

sief, respectievelijk der Russen en van hun tegenstanders, met betrekking tot de kwestie van de Dardanellen. Te Washington vreesde men, dat de Turken tenslotte een sleutel van de poort naar de Middellandse Zee aan de Russen zouden geven, om erger te voorkomen. De Amerikanen hebben een vloot gezonden om hun „belangstelling” duidelijk te tonen.

Kort tevoren deed de kwestie-Wallace veel stof opwaaien. Wallace was minister van handel en hield - de verkiezingen zijn op til - een anti-Engelse rede. President Truman, die, om een kans te maken zijn macht te behouden, van alle walle-tjes, het pro-Engelse en het pro-Russische, het pro-Joodse en het pro-isolationistische, alles door elkaar, probeert te eten, steunde eerst Wallace, even later echter liet hij hem in de steek, zodat de minister zijn ontslag moest nemen. In Amerika schijnt een vrij sterke groep voor een nauwer samengaan met Rusland en een loslaten van Engeland te zijn. Natuurlijk is het in dit verband duidelijk, dat men naar beroemde namen zoekt, die een goede klank hebben bij het publiek. Daarom wordt thans door sommigen de stelling verdedigd, dat Roosevelt, als hij nog leefde, een aansluiting bij Rusland zou hebben voorgestaan.

Intussen zijn al deze pro-Russische en anti-Britse uitspraken alleen maar verkiezingstrucjes. Want niet de persoonlijke mening van dezen of genen staatsman bepaalt de politiek van een land, als de Verenigde Staten, doch de belangen van het Amerikaanse kapitaal. En dit heeft van het geslagen Britse Rijk, waarvan een groot deel nauw met Amerika samenwerkt (Australië en Canada), ter-

Als destijds, als immer **HET DERDE FRONT**

Een jaar geleden werden door de Nederlandse revolutionairen de stoffelijke overschotten van tien door het Duitse fascisme vermoorde kameraden naar hun laatste rustplaats op Westerveld gedragen. Een monument, waarin hun as thans is geborgen, werd de vorige week onthuld. Op een andere plaats in Spartacus brengen wij een kort verslag van deze gebeurtenis. Hier willen wij een ogenblik aandacht vragen, voor het werk van dezen, die ons in trouw aan internationale solidariteit en aan organisatie- en daadkracht als klassestrijders zijn voorgegaan en een prachtig voorbeeld zijn geweest. Wij ondergaan elke dag de moeilijkheden die verbonden zijn aan het werk klasse inzicht onder onze medearbeiders te wekken, doorzicht te geven in de klasseverhoudingen waaronder wij allen onder het kapitalisme leven. De organisatie van dat kapitalisme ontwikkelt zich steeds verder en zo kan het niet anders, of 'n voorhoede moet steeds weer aandacht hebben en aandacht vragen voor veranderde posities waaronder de klasse haar strijd moet voeren. De moeilijkheden uit het verleden, de

wijl het „moederland“ voorlopig nog aan handen en voeten aan de goedgunstige geldschelers te Washington gebonden is, minder te duchten dan van het voortdurend in macht toenemende Rusland. Een der belangrijkste beleggingsgebieden ter wereld, China staat deels onder Amerikaanse, deels onder Russische invloed. De Engelsen, die hier eens zo machtig waren, hebben er niets meer te vertellen. In de eigen gebieden van het Britse Rijk, b.v. Voor-Indië en Palestina, spreken de Amerikaanse „belangen“ een hartig woordje mee. Engeland loopt min of meer gewillig aan de leiband van den groten broer aan de overkant van de Oceaan. Het kan niet anders, en zeker niet, zolang de plannen voor een verenigd Europa een hersenschim blijven. Het is de tegenstelling tussen Amerika met zijn aanhang en Rusland met de zijne, die zal leiden tot de derde wereldoorlog. Van dit standpunt uit moeten wij alle politieke en strategische manoeuvres beschouwen.

In hetzelfde Italië, waar de klassenstrijd heviger woedt, bezet Amerika uitgangspunten voor de derde wereldoorlog. Het heeft zijn vliegvelden in Sponje. Het controleert het hele Middellandse Zeegebied. Slechts iemand, die van de politiek niets begrijpt, kan menen, dat het zich niet met de binnenlandse aangelegenheden van die landen zal bezig houden. Voor alles moet er rust heersen, een klassenvrede, die een ongestoorde bewapening en een onbelemmerde uitbuiting ten bate van de komende vernietiging zal verzekeren. Het Italiaanse proletariaat zal ongetwijfeld de nieuwe „bescherming“ van de oude „beveiligers“ (die, zoals wij onlangs konden mededelen, ingegrepen hadden in demonstraties van arbeiders om „rust en orde“ te herstellen) op haar juiste waarde weten te schatten. In onze tijd van „blokvorming“ moet elke grote strijd van de arbeidersklasse uitgroeien tot een poging de ganse bestaande „wereldorde“ omver te werpen. Zoals Amerika thans Italië gaat gebruiken als basis voor zijn vloot en zoals het het land op deze wijze „beschermt“, zozal het in ieder binnenlands conflict de zijde kiezen van de heersende klasse. Het proletariaat van alle landen zal in de komende jaren ongetwijfeld meer en meer ervaren, dat zijn strijd internationaal moet zijn, wijl hij kans op succes hebben.

problemen, waarvoor onze klasse in dat verleden werd geplaatst, wijzigen zich en dan ontstaan nieuwe moeilijkheden. Moeilijkheden, die met zich brengen 'n zich los scheuren van oude beschouwingen en oude organisatievormen. Dan hebben we de neiging onze tegenwoordige taken te zien als losstaande van dat verleden en dan hebben wij soms de neiging dat verleden niet in haar waarde voor de strijd te willen her-denken. Of, wanneer we het nieuwe nog niet duidelijk zien, dan zouden we alles uit de vroegere strijd terug willen zien en ook dan lijkt ons de herdenking niet volkomen juist. We zien dan de verschillen in woordkeus in het verleden en nu en we menen dat het gans iets anders is.

Tot welke categorie van de hierboven bedoelden wij ook behoren, laat het ons duidelijk worden, dat strijdposities, strijdorganisaties en de directe doelstellingen van de strijdende arbeiders in het jonge kapitalisme, met een vrije ongebonden economie en met een vaak nog grote klasse van vrije ondernemers, geheel anders moest zijn dan tegenwoordig. En ook op direct politiek terrein kon dat niet anders zijn. De idealen van een jonge bourgeoisie ontwikkelden zich nog in de richting van de democratische staat, ondergeschikt aan de wil van haar burgers. Ook hierdoor, het kon niet anders, moest de jonge zelfstandige arbeidersbeweging op het terrein van haar politieke strijd grote waarde toekennen aan het parlementarisme. In deze verhoudingen moet men de ontwikkeling van vakbeweging en politieke partij leren bezien. Maar wien het duidelijk is geworden, dat

Zaterdag 9 November, juist een jaar na de crematie te Westerveld, werd aldaar onder grote belangstelling het monument onthuld ter nagedachtenis van tien door het Duitse fascisme vermoorde revolutionairen. Dolleman, Edel, Gerritsen, Koeslag, Menist, Roebbers, Schriefer, Sneevliet, Witteveen en Ymkers. In de middag vulde zich de aula van het crematorium met familieleden, vertegenwoordigers van verschillende organisaties en met oudere en jongere strijdgenoten. Op de plaats voor de opbaring waren de urnen met de as der gevallen geplaatst, waarvoor 'n krans was neergelegd. Door een dubbel-mannenkwartet werden twee toepasselijke liederen ten gehore gebracht, terwijl de organist van het Crematorium door zijn muziek de stemming prachtig vertolkte.

Teneinde de door allen gewenste soberheid te betrachten werd in de aula slechts namens het Comité ter verzorging van de laatste rustplaats van de gevallen revolutionairen, het woord gevoerd. Wegens afwezigheid door ziekte van den voorzit-

het moderne kapitalisme in belangrijk gewijzigde vormen naar voren treedt, dat in plaats van de vrije ondernemer nu de georganiseerde door de staat geleide kapitalistische economie overheersende is, die moet ook oog hebben voor de nieuwe posities van de strijdende arbeidersbeweging. Het totalitaire Duitsland van 't fascisme, het huidige Rusland, de nieuwe plan-economie ook in dit kleine land, het zijn daar allen symptomen van. Zo is de geschiedenis van de klassestrijd van de arbeiders ook een geschiedenis van methoden. Zo gaat de strijd niet slechts tegen de kapitalistische klasse, maar meermalen ook tegen vergane organisatievormen en methoden. Toch blijft daarbij de hoofdzak dezelfde. Onze geschiedenis is een geschiedenis van klassestrijd. Voor de bourgeoisie was zij een nationale strijd. Voor haar moest uit de beheersing van 'n nationale economische leyen de beheersing van de nationale staat voortvloeien. Voor de arbeidersklasse, die over de gehele wereld één belang heeft, de beheersing van het internationale economische leven, is de internationale klassestrijd en de internationale machtsverovering 't begin- en einddoel. Daarom zijn de hoogpunten in de bevrijdingsstrijd van de arbeiders ook steeds gedragen geweest door het ideaal van internationale klassestrijd.

Wij denken aan de eerste dagen van de Russische revolutie en wij denken aan de strijd onder Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht van de Duitse Spartacisten. Wij denken ook aan de „dappere“ strijd van de Nederlandse revolutionairen in de Tweede wereldoorlog. Sneevliet, Menist, Dolleman en alle anderen.

Wat deze kleine voorhoede in de eerste twee jaren van de bezettingstijd heeft gepresteerd, grenst, de omstandigheden in aanmerking genomen, aan het ongelof-

lijke. Talrijke manifesten werden het land in gestuurd; Bij de jodenvervolgingen; In de stakingsdagen van Februari 1941; Met de Meidag 1941. Elke veertien dagen verscheen „Spartacus“, het orgaan van het derde front. Snippermateriaal werd over de door de Grüne bewaakte straten gestrooid. Brochures werden vervaardigd en verspreid.

De Junius-brochure van de hand van Rosa Luxemburg werd herdrukt en in afleveringen verkocht. Een werk van 112 pagina's.

En al dit werk heeft van het begin tot het bittere einde gestaan in het teken van klasstrouw en klassestrijd. Daarom rust op de strijdbare Nederlandse arbeiders de plicht tot herdenken van dezen, die voorgingen. Want het herdenken moet zijn een belofte van even grote toewijding, van even grote werkkraft, van even grote bereidheid.

Hieronder drukken wij af het slot van de in November 1941 geschreven brochure: **Manifest aan de arbeiders en arbeidersvrouwen van alle landen**, uitgegeven door het M.L.L. front (Holland) en Contre le Courant (België)

Daaruit blijkt tevens hoe dicht „het Derde front“ reeds destijds onze tegenwoordige opvattingen was genaderd.

Internationalisme en klassestrijd. Maar daarnaast vorming van de proletarische strijdcomité's.

Overgenomen uit het Manifest van het Derde Front aan de arbeiders en arbeidersvrouwen van alle landen, van December 1941:

„Voor de tweede maal verbloede de werkende massa op de slagvelden en achter de fronten van een wereldoorlog.

Voor de tweede maal worden miljoenen misleid en misbruikt ten bate van de belangen en de begeerten van het imperialisme. Voor de tweede maal worden de

werkelijke doeleinden van de oorlog verborgen gehouden en geldt zonder enige beperking:

De imperialistische wereldoorlog is één en ondeelbaar. Overwinning of nederlaag van één der imperialistische fronten is niet het doel, waarop het wereldproletariaat zich kan richten. Overwinning en nederlaag betekenen ook nu in de eerste plaats de afslachting van de jonge en weerbare mannen, die mee de zegepraal van het socialisme kunnen bevechten.

Nog is de stem zwak van hen, die met overtuiging weigeren een keuze te doen uit de twee imperialistische fronten. De boodschap, die zij brengen, dringt echter in alle landen tot de hoofden en harten door van allen, die de oorlog haten, die de vrede en het socialisme, de socialistische vrede, willen, die een nieuwe wereld te winnen en slechts ketenen te verliezen hebben.

Reeds zijn in verschillende landen spontane uitbarstingen van verzet der massa voor gekomen, die in de meeste gevallen de directe uitkomst waren van het stelsel van koloniale uitbuiting en afpersing, dat door de Duitse bezettingsautoriteiten wordt toegepast. Toch was er soms sprake van het doeltreffende wapen der politieke massastaking, waarbij proletarische motieven - zeker voor de bewuste kernen - doorslaggevend zijn geweest

Tengevolge van 't verloop van de oorlog, maar ook van de innerlijke uitholling der arbeidersbeweging vóór deze oorlog, zijn eerst thans bescheiden stappen gezet op de weg van internationale samenwerking der proletarische krachten gedurende en tegen de tweede imperialistische wereldoorlog.

Het zijn de oude fundamentele begrippen van onverzoonlijke klassestrijd en internationalisme, die de machtige hefboom zullen zijn voor het in beweging brengen

van het Engelse, Japanse, het Duitse, het Amerikaanse en 't Russische proletariaat. In dienst van

Het eigen doel, de eigen vlag, het eigen ideaal.

De klassebewuste proletariërs van het blanke ras zullen hun gekleurde klassegenoten, die in de koloniën het juk van brutale vreemde overheersing dragen, tot navolging van hun voorbeeld wekken.

Het wereldwijd front van doelbewuste klasse-actie zal zich vormen, het derde kamp, dat aan de beide imperialistische kampen van de wereldoorlog de oorlog verklaart.

De totale oorlog zal de totale verwezenlijking van de oude gedachte: „oorlog aan de oorlog“ tot uitkomst hebben.

Het proletarisch front roept de proletariërs van alle landen op, zich voor te bereiden ter verwezenlijking van onze grootste taak:

Omzetting van de huidige oorlog in de burgeroorlog.

Het proletarisch front zal de weg betreden, die in de jaren 1914-1918 in woord en geschrift, in theorie en daad, door de dappere voorgangers van de internationale arbeidersbeweging, Luxemburg, Liebknecht en Lenin is aangegeven.

De daden van de strijders van het proletarisch anti-oorlogsfront zullen de onderlinge banden internationaal versterken, 't inzicht verdiepen, het overleg bevruchten, de nieuwe, levende internationale organisatie der arbeidersklasse geboren doen worden.

Weg met de imperialistische veroveringsoorlog!

Weg met de onderdrukking van de gekleurde rassen en de koloniale uitbuiting! Weg met de terreur en de zwendel van het nationaal-socialisme!

Op voor de klasseactie en het internationalisme!

Op voor de nieuwe internationale van het wereldproletariaat!

Op voor de verovering van de politieke macht der arbeidersklasse door massa-actie onder leiding van proletarische strijdcomité's!

Op voor de socialistische vrede en de bevrijding van de mensheid in en door het Socialisme! Met socialistische groeten,

het M.L.L. Front (Holland)
Contre le Courant (België)

BUITEN TROEF

In de Nw. Apeldoornse Courant lezen we, dat de Ministeries, de Rijksgebouwen dienst opdracht hebben gegeven, de dubbele ramen weg te nemen. Voor de noodlijdende gebieden? Misl., opdat het publiek er zich niet aan zou ergeren! „Bovendien was opdracht gegeven de orders tot het plaatsen van dubbele ramen aan andere gebouwen „voorlopig niet uit te voeren.“ Wie zich daarover verbaast of daaraan ergert, begrijpt nog niet, dat de opbouw en instandhouding van het Staatsapparaat voor de bezittende klasse van meer belang is dan de Wederopbouw van de noodlijdende gebieden. Daar wonen immers maar gewone mensen!

Dapper zijn **het goed is**

ter van het Comité, Bertus Nansink, geschiedde dit door Stan Poppe.

De nadruk legde deze op het feit, dat wij hier minder te maken hebben met persoonlijkheden, dan wel dat alle gevallen kameraden, zowel de tien als degenen, die vóór en na hen als offer zijn gevallen, te beschouwen zijn als een eenheid in de strijd. Van de aanvang af hebben zij de oorlog gezien als een imperialistische, waartegenover de arbeiders het derde front van internationalisme en klassestrijd dienden op te bouwen. Spreker gaf een kort overzicht van de moeilijkheden aan de propagandaverbonden in de bezettingstijd, van de kracht en het doorzettingsvermogen waartemed zij de klassegedachte bleven propagieren en van het vele werk, dat in nog geen twee jaren tijds werd verzet.

Alleen hun overtuiging deed hen „moed-

zijn, omdat het goed was.“ Aan het slot merkte hij op, dat voor ons allen moest gelden, wat Henriëtte Roland Holst in haar Opstandelingen de achterblijvenden liet uitspreken:

Nu tijgen wij uit, zoals gij zijt uitgetogen; Uw vaan in de handen en in de harten Uw moed.

Onze hoofden naar de toekomst licht overgebogen.

Horen haar stem..... en onze ogen voelen door tranen haar gloed.

Dan vormde zich een stoet naar het monument, terwijl de vrouwen de urnen daarheen brachten.

Ook hier bracht een dubbel-mannenkwartet geheel belangeloos enkele liederen ten gehore. De secretaris van het Comité

J. P. Tapperwijn onthulde het monument. Hij bracht dank aan allen die geholpen

hadden het werk tot een zo goed einde te brengen. In het bijzonder het bestuur van het crematorium, de ontwerpers en uitvoerders van het monument en de medewerkende mannenkwartetten. Hij droeg tenslotte het monument over aan de familie's der gestorven kameraden.

Namens de vrouwen van de slachtoffers dankte Mien Sneevliet het Comité voor al het werk en dit mooie, allen zo ten volle bevredigende, sobere monument. Een bijzonder woord van dank, dat uitnemend op zijn plaats was, richtte zij tot den secretaris, die het leeuwendeel van het werk voor zijn rekening had genomen.

De dag werd op uitnemende wijze besloten door Mien Sneevliets slotwoorden:

„Kameraden, tenslotte wil ik jullie iets vragen en aanraden.

Neemt onze gevallen op in Uw hart en Uw hoofd.

Maar ook, wij allen hebben in de strijd momenten van geslagenheid en moedeloosheid.

Het is goed hen dan dicht bij ons te hebben, die dapper waren, omdat het goed is“

Proteststaking in Zeeland

ZEEUWSCHE CORRESPONDENTIE

Na de vorige brief uit Walcheren, geplaatst in het laatste nummer van Spartacus, waarin geschreven werd over de verschillende grieven der arbeiders en de voorbereiding tot één gezamenlijke strijd tegen de verslechteringen, heeft deze strijd zijn uiting gevonden in een 24-urige werkstaking op Donderdag, 7 November, over geheel Walcheren en Zeeuws-Vlaanderen en sympathiestakingen in enkele plaatsen van het land.

Deze proteststaking was georganiseerd door de contactcommissies der arbeiders in de kampen, na bespreking en met goedkeuring der arbeider.

Duizenden pamfletten hadden de arbeiders laten drukken, waarin tot uiting kwam, dat de winterregeling buiten de wil der arbeiders tot stand was gekomen.

Er stond onder meer in: Onze mijvere handen moeten Nederland opbouwen en daartoe zijn wij volkomen bereid, mits men niet zonder ons, maar met ons bespreekt, hoe de moeilijkheden moeten worden opgelost.

Tegenover de erkende vakbonden werd gezegd: Honderden, nee, duizenden arbeiders, trouwe leden van het N.V.V., R.K.W.V. en C.N.V. roepen hun bestuurders toe: Overlegt met de overheidsinstanties, maar ook met de leden Uwer organisaties!

Na nog eens de eis der arbeiders naar voren te hebben gebracht: iedere Vrijdag na dagtaak naar huis, zonder loonderving, besluit het manifest met de oproep tot de 24-urige proteststaking en met de woorden: Dit protest moet een uiting zijn, van de strijdbaarheid der werkers; moet één uiting zijn, dat wij, ongeacht hoe wij politiek denken of georganiseerd zijn, het met de methoden van de instanties, die deze regeling hebben samengesteld, niet eens zijn. Laat Donderdag, 7 November, een symbool zijn van onze eenheid!

Nu kameraden, deze éénheid, opgebouwd door de strijdwillende kameraden, heeft zijn bekroning gevonden in de massale opkomst en strijdwij der bouwvakjongens op de protestvergadering van Donderdag te Middelburg.

Men kon des morgens op Walcheren al zien, dat er met de Wederopbouw wat aan de hand was. Normaal: overal een bedrijvigheid, een getimmer en gemetsel; nu: een Zondagsstilte; de Wederopbouw lag praktisch stil. Honderden stakende arbeiders bewogen zich op de wegen naar de Markt te Middelburg, een ongewoon schouwspel voor Walcheren. Massaal protesteerden zij voor 't kantoor der Wederopbouw, daarna gingen zij in demonstratie naar de Schuttershof, één der grootste zalen van Walcheren. 15 à 1600 arbeiders stonden schouder aan schouder en luisterden naar de verschillende sprekers.

In het gesprokene kwam tot uiting het verschil van de strijd in vroegere jaren en nu. Vroeger ging de strijd veelal tegen de patroons, maar nu is deze uitgegroeid tot een strijd tegen het gehele staatsapparaat, dat met zijn College van Rijksbemiddelaars, bepaalt de arbeidstijd, het arbeidsloon, vacantie, reisregeling, enz. Ook de bedrijfsunie, de overkoepelingsorganisatie der erkende vakbonden, nu meer en meer uitgegroeid tot een apparaat in handen van de staat, speelt mede in dit nationaal-socialistische spel.

Zonder overleg met de leden gaat zij haar goedkeuring aan de beslissingen van het College van Rijksbemiddelaars. Ook werd de houding der besturen van de erkende vakbonden geheld, die bij de eerste oproep der leden om de verschillende grieven te bespreken niet thuisgaven, maar nadat vele arbeiders hun lidmaatschap opzegden, Woensdag voor de staking plotseling op Walcheren verschenen, de kampen afreisden en hun leden optrepen ter gecombineerde vergadering. Van deze vergadering zijn zij met de kous op de kop thuisgekomen. De leden stonden op het standpunt, dat zij de strijd éénheid der arbeiders, belichaamd in de contactcommissies, niet wilden verbreken door gehoor te geven aan de bestuurdersoproep om niet aan de 24-urige proteststaking deel te nemen. Nadat de bestuurders deze vergadering wilden sluiten, namen de arbeiders deze vergadering over.

De leden stonden op het standpunt, dat zij de strijd éénheid der arbeiders, belichaamd in de contactcommissies, niet wilden verbreken door gehoor te geven aan de bestuurdersoproep om niet aan de 24-urige proteststaking deel te nemen. Nadat de bestuurders deze vergadering wilden sluiten, namen de arbeiders deze vergadering over.

De leden stonden op het standpunt, dat zij de strijd éénheid der arbeiders, belichaamd in de contactcommissies, niet wilden verbreken door gehoor te geven aan de bestuurdersoproep om niet aan de 24-urige proteststaking deel te nemen. Nadat de bestuurders deze vergadering wilden sluiten, namen de arbeiders deze vergadering over.

Overal hetzelfde liedje

Ondanks de aankondiging dat op de loonstop ook een prijsstop zou volgen, zien we in de praktijk de prijsstijging doorgaan. En nog wel juist daar waar van overheidsbedrijven sprake is. Denken we b.v. aan de verhoging van de posttarieven, gas en electriciteitstarieven. Maar ook de prijzen voor textiel zijn enorm gestegen en de prijzen van de noodzakelijke levensmiddelen lopen ook steeds op. Buiten de distributie om is voor de kapitaalkrachtigen nog wel zo het een en ander te krijgen, zonder dat ze op de zwarte markt zijn aangewezen. Bontmantels, fruit, vis, wild en gevogelte b.v., met deze en andere artikelen kan de bourgeoisie het aan de rantsoenering ontbrekende aanvullen.

De arbeiders echter ondervinden dat hun verbruik steeds minder moet worden, hoe wel er steeds meer opgevoerd wordt, dat de productiviteit moet toenemen. Hard werken en sober leven, is nog steeds het parool, dat de arbeidersklasse te horen krijgt. We moeten niet denken, dat dit alleen voor de Nederlandse arbeidersklasse geldt. Door onderstaande citaten te brengen willen wij aantonen, dat ook in andere landen de arbeiders zich beperking

Nadat in de protestmeeting uitteén was gezet hoe deze kostbare éénheid tot stand was gekomen en gehandhaafd moet worden voor de verdere strijd, werd besloten, dat enige leden der contactcommissies weer zouden trachten een bespreking te voeren met het Ministerie van Wederopbouw. Hangende deze bespreking gingen de arbeiders na deze proteststaking weer aan het werk, om op de eerste oproep der contactcommissie weer als éénheid hun verdere houding te bepalen.

Het Vrije Volk had in haar verslag geschreven, dat deze proteststaking niet geslaagd was. Op de protestvergadering waren volgens dit verslag 600 aanwezigen. De verslaggever van dit „arbeidersblad“ kan nog wat leren van zijn collega van de burgerlijke pers van Walcheren. Deze schreef (Prov. Zeeuwse krant) van een opkomst van ongeveer 1500 arbeiders en dat de Wederopbouw grotendeels stil lag. Alvorens ik met deze brief eindig, wil ik toch wijzen op het feit, hoe dit conflict ook verloopt, dat het de arbeiders leert, willen zij zich verzetten tegen de maatregelen der regeering, dat zij ook komen te staan tegenover de erkende vakbonden, die uit de aard van hun maatschappelijke positie meer en meer uitgroeien tot een apparaat, dat tegenover de strijdwillende arbeiders staat en dat zij, willen zij massaal optreden tegenover alle rechteloosheid en verdrukking, als een éénheid zullen, neen, moeten optreden.

Een éénheid, die boven de politieke en geestelijke verschillen uit moet gaan, wil zij uitgroeien tot de werkelijke strijd éénheid der arbeiders.

moeten opleggen, terwijl ook daar op vergroting van de arbeidsproductiviteit wordt aangedrongen. Het verschijnsel is dus algemeen.

Het eerste citaat ontleen we aan „Die Weltwoche“ een Zwitserse krant, die een artikel brengt van een Engelse correspondent, die in de oorlogsjaren verschrikkelijk verwilderd en verwaarloosd zijn, weer enigszins aan tucht en orde te wenen, en voor het gezin het noodzakelijkste aan kleding en voedsel aan te schaffen.

Zij moeten rekenen, rekenen, rekenen: woning, kleren, schoenen, kortom alles, uitgezonderd de gerantsoeneerde levensmiddelen en enige gebruiksvoorwerpen, is meer dan het dubbele in prijs gestegen en de belastingen zijn zwaar. Jonge echtparen vinden het vaak onmogelijk om met het

moeten opleggen, terwijl ook daar op vergroting van de arbeidsproductiviteit wordt aangedrongen. Het verschijnsel is dus algemeen.

HOUD JE KRUIT DROOG

In besloten bijeenkomst van de parlementaire Labour-Partij en van de Algemene Raad van het vakverenigingscongres, gehouden Dinsdag 5 Nov. j.l. in Engeland, kondigde Minister-President Attlee aan dat een Wetsontwerp ingediend zal worden, waarbij de dienstplicht, die vóór de oorlog ingevoerd was en sinds dien al één maal door de Labour regering voorlopig was verlengd, nu definitief zal worden, op een basis van 18 maanden dienst in het leger en 5 jaar in de reserve.

Dat de Engelse arbeiders regering, met zoveel gejuich begroet, toen zij haar intrede in het Engelse Parlement deed, tot zulk een maatregel moet overgaan vindt, vol-

gens de Londense Correspondent van Het Parool van Woensdag 6 Nov. j.l. zijn grond in de volgende feiten:

1. de mislukking van de werving van vrijwilligers

2. de labiele (onzekere) wereldsituatie. Wat het eerste punt betreft zien we dus dat bij het volk, bij hen, die in geval van oorlog het „mensenmateriaal“ moeten leveren, geen lust of behoefte bestaat aan een zich nogmaals voorbereiden tot een nieuwe slachting. En ofschoon het voorstel in de Parlementaire bijeenkomst op tegenstand stuitte - volgens een verslag in de Daily Worker (Engels Communistisch blad) waren 30 Parlementsleden er tegen

kleine loon, dat hun man verdient uit te komen, en de vrouw probeert in de fabriek of op kantoor nog een klein zakgeld te verdienen.

Over België lezen we in Het Handelsblad van 18 October 1946 het volgende: „Onmiddellijk na de verkiezingen kwam de eerste domper op al dat kunstmatig gekweekte optimisme, werd er gesproken van de „Ernst van de toestand“ moesten de rantsoenen verminderd, of van mindere kwaliteit worden gemaakt. Men sprak niet meer van „prosperité“ maar van „Austeriteit“ Sindsdien is de waarheid tot het volk doorgedrongen: Men heeft ver boven zijn stand geleefd, men kan niet langer meer met geld blijven smijten, er moet zuiniger geleefd, nog meer belasting betaald en vooral gespaard worden.....“

Over Frankrijk lezen we in „Het Handelsblad“ dd. 5 November: „In werkelijkheid staan de zaken er echter anders voor en bestendigt de prijsstijging zich in alle sectoren van het Franse economische leven. Zij, die in verschillende delen des lands dit verschijnsel hebben kunnen volgen, zijn van mening, dat de in Juli j.l. officieel toegestane loonsverhogingen - theoretisch ten hoogste 25% doch in feite vaak hoger - reeds

thans door de hogere prijzen, voornamelijk door de hogere kosten van levensonderhoud (met als eerste factor: de prijzen der voedingsmiddelen) zijn ingehaald. Prijsstijgingen en loonsverhogingen nu eens parallel lopend dan weer sterk van elkaar afwijkend, geven tot heel wat verwarring aanleiding. Het is onmogelijk met juistheid te bepalen, op welk peil prijzen en lonen nu eigenlijk zijn aangeland. Maar het is zeker, dat dit werkelijke peil tamelijk ver verwijderd is van de officiële richtlijnen.

Het gevaar, dat in deze situatie ligt opgesloten ontgaat niemand. Wat de nijverheid betreft, welke productie ongeveer stationnair is gebleven, blijkt, dat de zeer ruim berekende winstmarges in vele gevallen grotendeels tegen de loonsverhogingen hebben kunnen opwegen. In de

landbouw is dit niet zo: de eisen der landbouwproducenten worden met de dag krachtiger en hebben reeds tot ernstige conflicten geleid tussen de landbouworganisaties en de regering. De afleveringen aan de bevolking van enige onontbeerlijke voedingsmiddelen zoals vlees, aardappelen en wijn, is daardoor in de knel gekomen.“

In Het Handelsblad van Woensdag 8 November over Denemarken:

„Wanneer hij (minister-president Kristensen Red.) over de vrijheid spreekt, dan voegt hij er aan toe, dat vrijheid verplichting oplegt. Meer nog dan voor de oorlog is de volle inzet van den mens vereist. De arbeider moet werken! Alleen dan is zijn vrijheid verzekerd en kan zijn positie verbeterd worden... Een ander probleem voor de Denen is de duurte. Voor wat de levensmiddelenprijzen betreft, kan men de duurte ten dele verklaren door de hoge lonen, die de arbeiders in Denemarken verdienen n.l. hogere lonen dan de Nederlandse. Toch kunnen velen moeilijk van hun inkomen rondkomen. Vooral de huisvrouwen klagen, al hebben ze dan ook niet de moeilijkheden te overwinnen, waarmee de Hollandse huisvrouwen te kampen hebben.

..... Voor de Denen, die boven een bepaalde inkomengrens leven (ongeveer gelijk aan de grens waaronder men de verplichte ziekteverzekering kent) geldt overigens geen textieldistributie. Voor hen zijn evenwel alleen zeer dure kleren verkrijgbaar, meest importgoederen, en dan nog niet eens altijd.“

De proletariërs in alle landen kunnen onder 't kapitalisme geen redelijk welvaartspeil meer bereiken. Daarom zijn de eisen, die de vakbonden nu stellen ook zo onzinnig. Bestaanszekerheid, sociale welvaart, het zijn alles frasen geworden in het kapitalisme. Bestaanszekerheid, sociale welvaart zijn te bereiken, indien de arbeidersklasse internationaal in verzet komt en zelf de productie en distributie ter hand neemt om haar om te schakelen in 'n productie voor de behoeften der mensen.

werd het toch met ruim 100 stemmen vóór aangenomen. Zo zal dus, waar zich niet genoeg vrijwilligers melden, deze Arbeiders regering hun „mede“-arbeiders dwingen tot dienstneming. Hetgeen overigens niets bijzonders is. Iedere regering zal onder het huidige kapitalistische stelsel moeten bukken voor de eisen van het kapitaal.

Wat het 2de punt aangaat gaf Attlee te kennen dat, zolang er nog geen gunstige beslissing is gevallen met betrekking tot de aanspraken, die door Engeland in de vergadering van de V.N. (Vereenigde Volken) gebracht zijn, het gewenst is, dat de Regering zorgt op iedere eventualiteit voorbereid te zijn. (Volgens een verslag in de Daily Worker). Wat dus zeggen wil, dat ieder ogenblik de wereldsituatie zo kan worden, dat ingrijpen met de wapenen nodig zou kunnen zijn.

Bij het lezen van dit verslag kwam ons 'n Oud-Hollands gezegde in de gedachten. Onze Vadersen plachtten in zo'n geval te zeggen: Vertrouw op God, maar houd je kruut droog. En dan vooral met de nadruk op het laatste deel van de uitdrukking! Ook in Rusland schijnt men alles te gevoelen voor het drooghouden van het kruut. Ter gelegenheid van de 29ste verjaardag van de Russische Revolutie is namens Stalin een dagorder uitgegeven, waarin het o.a. heet: De afwezigheid van enige oorlogsdreiging mag geen lankmoedigheid veroorzaken. En verder: Wij mogen hopen, dat een rechtvaardige en duurzame vrede verzekerd wordt. Op de gewapende krachten van de U.S.S.R. rust de taak trouw te waken voor de nationale belangen van de Sowjet-Unie. Studie van de krijgskunde en strenge discipline zijn nodig om de veiligheid van 't Vaderland en duurzame vrede in de wereld te waarborgen.

Het is de taak van onze strijdkrachten te land en ter zee en in de lucht onophoudelijk de lessen te bestuderen, die de grote oorlog ons te leren heeft gegeven, hieruit hun kennis te putten voor nieuwe militaire wetenschap.

Vergis U niet Lezer! Het is niet Hitler, die dit alles ten beste geeft, maar Vader-tje STALIN zelf!

En tot slot nog dit fraais: De Generaal of Admiraal, de Officier of Onder-Officier, die zijn soldaten niet traint, verzaakt zijn plicht. Iedere Sowjetstrijder moet beseffen dat een grote gevechtswaarde en politieke geschooldheid in vredetijd, honderdmaal zijn waarde afwerpt. (Overgenomen uit De Waarheid van 7 Nov. j.l.)

Wij vonden het noodzakelijk, dit enigszins uitvoerig te citeren. Want wat is het geval? Waarvoor en wanneer zal het blijken, dat voor den getrainden strijder grote gevechtswaarde en politieke geschooldheid zijn waarde afwerpt?

Toch niet bij de grote manoeuvres op het Rode Plein te Moskou? Neen, dat zal hem te pas komen op de

7

slagvelden, waar ook ter wereld, wanneer hij, onder wie weet welke nieuwe leuzen de dood weer wordt ingejaagd. En in ons land?

Ook hier is het drooghouden van het kruit in goede handen. Reeds in Londen, dus nog tijdens de laatste oorlog, had de toenmalige regering middelen beraamd, Nederlandse soldaten ook buiten de grenzen van het Koninkrijk actief te kunnen laten optreden. Volgens een uit het z.g. Staatsnoodrecht voortgekomen besluit werd toen tot troepenuitzending naar Indonesië besloten. En de vorige week werd de wijziging van art. 192 van de Grondwet, waardoor een handelwijze, als de bovengenoemde, een wettelijk karakter kan verkrijgen, door de Tweede Kamer met 84 tegen 10 stemmen (die der Communisten), aangenomen.

De reeds in voorbereiding zijnde gewone wet, nodig om dienstplichtigen tegen hun wil naar gebiedsdelen buiten Europa te zenden, maakt dus een goede kans.

En welke lessen kunnen wij nu bestuderen, niet alleen uit de grote oorlog, maar ook en vooral uit ons leven van elke dag?

Wij moeten er telkens weer de les uit putten dat het er in de kapitalistische Maatschappij niets op aankomt, wie het kruit droog houdt. Het doel, waarvoor dat gedaan wordt, is toch altijd hetzelfde. Of het nu een Fascistische of een Arbeiders regering is, dan wel een op het Staatskapitalisme gegrondvest bewind, of het nu het Kabinet Beel dan wel bijv. het Ministerie Wagenaar heet, altijd weer zal dat kruit gebruikt worden, om er de belangen van de heersende klasse mee te verdedigen.

Wij kunnen er uit leren, dat wij alleen maar vertrouwen kunnen hebben in ons zelf, dat wij ons kruit droog moeten houden, niet tot vernietiging, maar tot een werkelijke opbouw, een opbouw van een samenleving zonder leger en militaire discipline, maar waar rechtvaardigheid zal heersen en geluk.

Wij moeten er uit leren dat ons kruit, ons wapen, bestaat uit 't ons organiseren daar, waar wij dagelijks verkeren met onze medestrijders, in de werkplaats, de fabriek, het kantoor, kortom overal, waar het leven ons geplaatst heeft. Maar die les is niet gemakkelijk. Die goed te leren en op de juiste manier toe te passen, zal veel strijd lust en doorzettingsvermogen van ons vragen.

V.S.V. NIEUWS.

Haarlem

Donderdag 19 November 's-avonds 7.45 spreekt P. van Dijk in de „Nijverheid" in de Janstraat over:

De Nieuwe Cultuur.

Amsterdam.

Alle lezers van Spartacus en leden van de V.S.V. worden uitgenodigd tot bijwoning van de bijzondere avond in Gebouw „De Arend" Breuwersstraat op Maandag 25 Nov. 's avonds om 7.30.

Een goede spreker, film en muziek. Toegang vrij.

Tussen Regge en Dinkel

Misschien hebben sommige lezers ons gemist en daaruit de conclusie getrokken, dat alles rustig was in Twenteheland en dat er niets meer te melden viel. Het tegendeel is het geval. De gedachte aan strijd, de gedachte aan actie leeft nog steeds, ook hier in het achterland, hetgeen tot uitdrukking komt in steeds weer van die kleine conflicten, dan hier en dan weer daar. Meest zijn het loonconflicten, soms echter ook conflicten waaraan een meer ideale grondslag niet ontkend kan worden. Zoals bij de Almelosche D.U.W. arbeiders te Brunehaar. Het kan als bekend verondersteld worden, dat de toestanden bij de D.U.W. nog steeds niet ideaal zijn. Een grote ploeg had dan ook Zaterdag 19 Oct. het werk neergelegd uit protest tegen het feit, dat hen slechts 64 cent uurloon werd uitbetaald terwijl zij recht hadden op 6 tot 8 cent per uur meer. Overleg met de directie bleek niet mogelijk omdat deze zich op het nu zo langzamerhand bekende standpunt plaatste van eerst weer aan het werk en dan zullen we eens kijken. Een andere ploeg, die bij hetzelfde object tewerk was gesteld, doch die wel het toploon ontving, ging echter uit solidariteit eveneens in staking. Kijk aan deze strijd ligt een meer ideële karakter ten grondslag en zo hebben wij er in de achter ons liggende periode meer gekend. Dit zijn echter alle maar kleinere conflicten en hoewel het ongetwijfeld zijn nut heeft steeds weer de groeiende strijdwil van de arbeiders te rapporteren, kan men toch ook weer niet altijd met een overzicht van al deze kleinere conflicten in de krant komen.

Een ander ding wat we willen memoreren is het feit, dat de Alg. Huisvrouwenbond te Enschede haar eenjarig bestaan achter de rug heeft. Deze schrijfdorganisatie van huisvrouwen heeft in het afgelopen jaar haar plaats onder de vrouwen weten te veroveren en is dan ook uitgegroeid tot iets waarmede men rekening heeft te houden en waarmede dan ook rekening wordt gehouden. In verschillende plaatsen in het oosten zijn soortgelijke organisaties ontstaan, die onderling weer contact met elkander houden en door middel van haar goed geregeerd orgaan „Vrouwenleven" trachten ook geestelijk de arbeidervrouwen voor te bereiden op haar aandeel in de strijd. Natuurlijk valt er hier en daar wat op te merken. Alles was

Kameraden,

Tenslotte wil ik jullie iets vragen en aanraden. Neemt onze gevallen op in Uw hart en Uw hoofd. Zij verdienen het!

Maar ook, wij allen hebben in de strijd momenten van geslagenheid en moedeloosheid.

Het is goed hen dan dicht bij ons te hebben, die „dapper waren, omdat 't goed is."

Mien Sneevliet in het dankwoord namens de vrouwen.

niet even volmaakt, er werden fouten gemaakt, doch ook bij de viering van hun 1-jarig bestaan hebben deze vrouwen er blijk van gegeven, dat zij zelf hun strijd willen voeren. Dat zij niet van plan zijn hun strijd en hun organisatie ondergeschikt te maken aan welk partijbelang dan ook en reeds dat moet beschouwd worden als een plus.

In dit verband wilden we de speciale aandacht vragen van de huisvrouwen, natuurlijk mogen ook de mannen zich er voor interesseren, voor een probleem wat we nu letterlijk aan den lijve voelen n.l. het kledingvraagstuk. Het begint zo langzamerhand al aardig koud te worden en de meeste huisvrouwen zien met zorg naar hun kleding en die van man en kinderen. Wollen kleding is in de meeste arbeidersgezinnen tot op de draad versleten, of is er in het geheel niet meer. Een behoer-

lijke winterjas of mantel heeft men niet. Veelal behelpt men zich met een alles behalve warme z.g. regenjas, die ook tegen regen niet al te veel bescherming biedt. En als je nu zo de etalages bekijkt is er nog niet veel wat een arbeider van zijn huidige loontje kan bekostigen. En wat hij wel kan betalen is meestal niet veel beter dan hij reeds heeft.

De vraag mag gesteld worden of er dan geen wollen stoffen en japonnen zijn, en dan moet geantwoord worden, dat dit wel het geval is. Waar zij dan blijven? Ja, als je daarnaar vraagt is het antwoord meestal: naar het buitenland. Doch als je dan de officiële uitvoercijfers bekijkt, blijkt dat er maar circa 5% wordt uitgevoerd. Hoe zit dat gevalletje dan toch eigenlijk in elkaar? Er wordt wel wollen stof vervaardigd, officieel wordt slechts 5% uitgevoerd, waar blijft dan de rest? Dit zit zo in elkaar. Er zijn vastgestelde prijzen, doch tegen die vastgestelde prijzen worden maar heel weinig stoffen verkocht. Met de meeste stoffen gaat het zo, dat zij volgens de factuur tegen de officiële prijs worden verkocht doch dat er „onder de tafel" nog idem zoveel wordt bijbetaald. De confectiefabrikant is natuurlijk niet van plan om dit van zijn winst te laten vallen, dus moet zijn afnemer, de winkelier, dit meerdere kostjen. En deze op zijn beurt laat dit weer door zijn afnemer, het publiek, betalen. Begrijpelijk is natuurlijk, dat je deze japonnen met bijbetaling niet in de etalages ziet staan. Die zijn alleen voor „speciale klanten". Komt er eventueel nog een tussenschakel in de vorm van b.v. een grossier, dan kan men zich indenken dat het japonnetje uiteindelijk helemaal „zwart" is geworden. Ingewijden vertellen dat mantels van drie tot vierhonderd gulden lang geen zeldzaamheid zijn.

Het zijn weer in de eerste plaats de arbeidersgezinnen, welke van deze zwarte knoerlijen de dupe worden. Zij kunnen geen tweehonderd gulden voor ten wolle japon of vierhonderd gulden voor een mantel uitgeven. Er wordt dus wat men noemt „gekankerd" en de schuld van dit en van dat aan diverse instanties verweten. Al deze arbeiders en arbeidervrouwen vergen echter ook een belangrijk ding. Dat n.l. de arbeiders dit voor een belangrijk deel zelf in handen hebben. Arbeiders zijn het, die bij de fabricage van de wollen stoffen betrokken zijn, arbeidervrouwen en meisjes, die daaruit de confectiegoederen maken. In hun respectievelijke bedrijven zullen zij zich dus moeten verenigen en een macht moeten gaan vormen, die niet alleen zeggingschap krijgt over de bepaling van de hoogte der lonen, doch die tevens zeggingschap verkrijgt bij de bepaling van de hoogte der prijzen. Dit zal ten slotte de enige weg blijken te zijn om te kunnen geraken uit het slop waarin we nu zitten. Hier helpen niet de mooiste en uitgezochte regeringsbepalingen, die er toch naar gemaakt worden om ontboden te kunnen worden. Hier zal, als overal elders, de arbeidersklasse het zelf moeten doen.

AAN ONZE ABONNEES

Het vierde kwartaal ving op 1 October aan.

Alle abonnés hebben echter nog lang niet het abonnementsgeld à fl. 1,95 overgemaakt.

Eerst over enkele weken is de administratie, die enige achterstand had, bijgewerkt.

Dan worden vragenstellers ingelicht en de kwitanties van hen, die dan nog niet betaalden, ter inning aangeboden. Bespaar ons veel werk. Help ons aan geld.

Stort direct het verschuldigde op de postrekening van Uitgeverij De Vlam te Amsterdam no. 168797.

23 November 1946

Prijs 15 cent

6e Jaargang - No. 47

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS"

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt UI

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Alle gelden naar Uitgeverij „De Vlam"
postgiro 168797 te Amsterdam

CHERIBON

Als dit artikel den lezer onder ogen komt, is het bericht, dat de Cheribon de commissie-generaal en de Indonesische delegatie een basis hebben gevonden, waarop overeenstemming mogelijk is, al weer bijna veertien dagen oud nieuws.

Diegenen, die onze krant regelmatig lezen, kon dit met grote koppen in de pers aangekondigde nieuws echter weinig verwonderen. Herhaaldelijk hebben wij er op gewezen, hoe Sjahrir - als vertegenwoordiger van de Indonesische regering - op een compromis met de Nederlandse regering aanstuurde.

Deze vaste lijn in onze berichtgeving was het, die ons van de burgelijke pers onderscheidde en ook in het vervolg onderscheiden zal. Terwijl wij regelmatig de maatregelen, die Sjahrir tegen de arbeidersbeweging nam, meestal reeds van te voren voorspelden, kon de burgelijke pers niet verder komen, dan een - meestal nog verwrongen - feitelijke berichtgeving.

Nog aan de vooravond van het grote nieuws kon men in de kranten lezen, dat er weinig kans op overeenstemming was. De inkt waarmede de kranten gedrukt waren, was nauwelijks droog, of de radio bracht het „eindelijk" beslissende nieuws. Een eind was gemaakt - in elk geval voorlopig - aan de spanning, waarin velen verkeerden.

Vanzelfsprekend is het bekend worden van de basis, waarop naar overeenstemming zal worden gestreefd, door de verschillende kranten, verschillend beoordeeld. In een spijtig artikel: „De beslissing hier!" getuigt „Trouw" nog een maal van haar koloniale gezindheid. „Als onmondigen worden wij behandeld. Wij moeten het aanzien, hoe door een futloos regime het koninkrijk wordt verkwanseld, het recht met voeten getreden." Terwijl dit blad spreekt van een „tuimelzieke commissie-generaal," leest men in „Het Pa-

rool" van „Daadkracht, Moed en Verbeeldingskracht," woorden, die met kapitale letters toevallig een onderschrift vormen voor Schermerhorn's foto.

Uit de aard der zaak meent het dagblad „De Waarheid" het aan haar naam verplicht te zijn, op overmatige wijze haar werkzaamheden in het tot stand bren-

gen van het overleg, te belichten. Het schrijft, dat sjacheraars-in-vrijheid-der-volkeren gespeculeerd hebben op een eenenstorting van de Republiek. Als het echter anders is gelopen, dan deze reactionairen zich hadden voorgesteld. „dan is dat niet in de laatste plaats te danken aan het feit, dat de Nederlandse werkers met de Communistische Partij aan het hoofd, en een aantal trouwe vrienden van Indonesië onder de intellectuelen, een hardnekkige strijd hebben gevoerd voor de erkenning van Indonesië's recht op onafhankelijkheid."

In tegenstelling tot de reactionaire kranten, die het „gezag" liever met geweld van wapenen hadden hersteld, werd in de - wat in de wandeling genoemd wordt - linkse pers, het bericht over het algemeen met veel blijdschap ontvangen.

Niet één krant - ook niet de beroemde, die geen sjachereraar-in-vrijheid-der-volkeren is, - is er echter toe kunnen komen, na te gaan, wat aan deze „basis tot overeenstemming" vooraf ging. Vergeten zijn de berichten, hoe de „extremisten" werden geliquideerd. Dat men verder in niet één krant het politiek-economisch extremisme in zijn maatschappelijke betekenis heeft geanalyseerd, is symptomatisch. Al te duidelijk immers zou de rol der Sjahrirs en Soekarno's als brekers van het verzet der Indonesische massa, worden herkend.

In één onzer voorgaande artikelen schreven we, hoe de „binnenlanden" de „100% onafhankelijk" eisten. Wij zetten toen uiteen, dat deze eis, aan den onderhandelaar Sjahrir meegegeven, voort kwam uit de sociale revolutie, die zich in Indonesië had voltrokken. Dat de werkende bevolking „100% onafhankelijkheid" moest eisen, was de politieke noodzaak, om de sociale revolutie veilig te stellen.

Uit de inhoud:

1. De Nederlandse Volkshuishouding
2. Zand in de ogen
3. Politieke groeperingen en de E.V.C.
4. Kleproosdag
5. E.V.C. Fusie.... Ruzie

Elk toegeven van het Indonesisch kabinet aan de Nederlandse verzoeningspogingen binnen het Rijksgebied te treden, moest dus tot voorwaarde hebben, dat de tendens, die deze sociale revolutie had, zou worden gebroken. Dit laatste heeft Sjahrir c.s. dan ook gedaan. Zij zelf wilden de weg, die de revolutie had ingeslagen, niet verder volgen. Op het moment, dat zij zich van de massa's distancierden, lieten zij de eis „100% onafhankelijk" los en werden daarmee voor de Nederlanders aanvaardbaar. De „basis voor overeenkomst" werd dan ook niet te Cheribon gelegd, maar was reeds een feit, toen Sjahrir c.s. zich openlijk tegen de sociale revolutie der massa's keerde. Toen dit eenmaal was geschied, konden Sjahrir en Schermerhorn elkander begrijpen, hadden zij „begrip" voor elkaars moeilijkheden.

Verwacht kan dan ook worden, dat, ofschoon nog niet alles in kannen en kruiken is, het verdere „inzicht" wel zal volgen. Als straks de hoogste Indonesische autoriteiten (want zo zullen zij genoemd worden in de toekomst) naar Nederland vliegen en de grote moeilijkheden, waarvoor men nog staat, van dichtbij worden bekeken, zal de „soepele onderhandelaar" Sjahrir nog verder capituleren.

Het is niet uitgesloten, dat in de onderhandelingen, die in de toekomst nog zullen plaats vinden, de Indonesiërs belangrijke posten zullen worden aangeboden. Dit is van belang, omdat de structuur, die het Indonesisch bedrijfsleven straks zal hebben, naar onze mening het uitgesproken karakter van een door de staat geleide economie zal dragen. Deze kan echter pas goed worden opgebouwd, indien, vooral naast de industrie ook de landbouw - zowel de ondernemings- als de inheemse landbouw - grondig wordt georganiseerd. Daarom zal in de toekomst de bureaucratie in Indonesië snel toenemen, hetgeen alleen mogelijk is, als daarvoor een ter plaatse behoorlijk georiënteerd ambtenarendom aanwezig is.

Verder vereist een door de overheid geleide economie, dat de massa's bereid zijn aan de uitvoering van de maatregelen mede te werken, dat men begrip heeft voor de moeilijkheden, die bestaan. Daarom ook is het van het grootste belang, dat vele posten door de Indonesiërs zelf worden bezet. Natuurlijk mag niet over het hoofd worden gezien, dat de Indonesiërs,